

Tay trái tay phải

Một ngày, Mây ngồi bên cửa sổ, chống cằm suy tư. Nó cứ lúc lắc cái đầu qua lại, nhìn những áng mây đang trôi lững lờ ngoài kia mà chẳng biết đang suy tính điều gì nữa. Mẹ trông thấy thế liền cất giọng hỏi, phá tan bầu không khí ảm đạm trong phòng:

- Bé Mây, con có chuyện gì buồn à? Sao trông mặt con khó coi quá vậy?

Nó giật thột mình, ngược mắt nhìn mẹ hồi lâu rồi mới đáp:

- Không có gì đâu mẹ. Chỉ là con đang nghĩ... không biết tại sao cánh tay trái của mình vô dụng quá.

- Hả? - Mẹ bé Mây ngạc nhiên thốt lên. Mẹ không biết tại sao, ngay lúc này con gái mẹ lại có suy nghĩ kì cục như vậy.

Mây lại thủ thỉ với giọng buồn rầu:

- Thật mà mẹ! So với tay phải thì tay trái không cầm đũa được, không buộc tóc được, không gài nút áo được, cũng không cầm bút để viết được luôn.

- À... ra là vậy. Nhưng không phải thế đâu con gái. Nếu cố gắng quan sát cánh tay trái một chút, con sẽ biết được rằng tay trái không vô dụng như con nghĩ đâu.

Mẹ phải tiếp tục công việc của mình và quên bồng ngay cái trò suy nghĩ vu vơ, cái nỗi buồn rất đỗi trẻ con của đứa con gái chưa tròn tám tuổi của mình.

Nhưng ngày hôm đó, Mây đã dùng mọi cách để bắt tay trái làm việc thay cho tay phải. Cầm đũa gấp thức ăn, thức ăn rơi tung tóe khiến mẹ nhăn mày khó chịu. Cầm bút viết bài, chữ nguệch ngoạc không ra chữ làm mẹ bực bội dết vào tay Mây đau điếng.

Đêm, mẹ tạt vào phòng Mây để canh chừng giấc ngủ cho con gái. Nhưng dưới ánh đèn ngủ mờ mờ, mẹ thấy Mây đang chơi trò oản tù tì một mình. Tay trái và tay phải, tay phải và tay trái, kéo - búa - bao...

- Lại thua nữa rồi! Thật vô dụng!

"Chát, bốp"! Tay phải đánh tay trái liền hai phát làm cho mẹ giật mình. Mẹ bước vào, lo lắng hỏi:

- Con đang làm gì thế?

- Con chơi oản tù tì nhưng mà lúc nào tay trái cũng thua cả nên con trừng phạt nó.

- Con gái ngốc à, con đánh tay trái nghĩa là con đang đánh con đó. Dù tay trái hay tay phải thì đó cũng là một phần trong cơ thể của con. Tại con không để ý đó thôi, chứ tay trái đôi khi cũng hữu dụng lắm. Đừng làm nó đau nhé! Ngủ sớm, mai còn dậy sớm đi học nữa.

Mây phụng phịu nhìn mẹ đóng cửa phòng. Đầu óc nó vẫn còn lơ mơ lắm nhưng giấc ngủ luôn đến dễ dàng với những đứa trẻ con. Chỉ là không biết nó đã nghĩ thông suốt lời mẹ nói chưa.

Sáng hôm sau, vào lớp học, Mây vẫn cứ thấy khó chịu sao sao ấy. Nó nhớ lại lời nói của mẹ đêm qua và nghĩ thầm trong đầu: “Có thật tay trái hoàn toàn không vô dụng không nhỉ? Mình phải để ý mới được”. Khi đang viết bài, Mây phát hiện ra trong lúc tay phải cầm bút hí hoáy thì tay trái giữ vở để cuốn vở không bị xô dịch. Trong lúc buồn ngủ, vô tình Mây nhận ra tay trái cũng thường là tay hay chống cằm để đầu không gục xuống bàn nhất. Đang mơ màng màng, cô giáo gọi Mây đứng dậy đọc bài thơ trong sách. TỰ DUNG Mây “á” lên một tiếng rồi mỉm cười. À, thì ra cũng chính tay trái là tay giữ cuốn sách để giúp tay phải lật trang. Giờ nghỉ giải lao thì tay trái dùng để vuốt phẳng tay áo bên phải; lúc ăn cơm, trong khi tay phải cầm đũa thì tay trái lại có nhiệm vụ bưng chén... Hóa ra tay trái luôn âm thầm trợ giúp cho tay phải. Mây nhìn cánh tay trái, thấy tội tội nó vì cả ngày hôm qua nó bị tay phải đánh, cào cấu tới tấp.

Mây nhận ra một điều rằng, tay trái quả thật có hơi vụng về một chút nhưng nó luôn hỗ trợ cho Mây trong mọi công việc theo khả năng của nó.

Trên đường đi học về, Mây thì thầm với mẹ:

- Mẹ, con đã biết rồi ạ. Tay trái của con không đến nỗi vô dụng lắm đâu.

Mẹ lại được một phen ngạc nhiên khi nghe Mây bảo sẽ thực hiện một kế hoạch hoàn hảo để trả ơn cho tay trái. Đúng là trẻ con, kiểu này chắc mẹ phải bớt thời gian để đi học một khóa tâm lý của con nít, nếu không mẹ thật chẳng biết con gái mẹ đang cần gì nữa.

Mẹ con rô-bốt

Nhóc là cậu bé sáu tuổi. Trong trí tưởng tượng của mình, nhóc chính là một rô-bốt toàn năng và là người sẽ bảo vệ sự bình yên của trái đất. Anh hai hơn nhóc mười tuổi nên anh được mẹ giao nhiệm vụ chăm sóc nhóc khi mẹ vắng nhà. Hôm nay, trong lúc mẹ đi chợ thì anh hai đề nghị dẫn nhóc ra công viên gần nhà chơi. Nghe vậy, nhóc nghiêm mặt nói:

- Đi ra ngoài đường á, vậy ta phải mang theo khăn choàng hiệp sĩ thôi!

Anh hai gật đầu:

- Ừm, nhưng đừng có làm xấu mặt anh đấy.

Đã dặn nhóc rất kĩ rồi vậy mà khi đến công viên, nhóc choàng “khăn choàng hiệp sĩ” và cứ múa may lung tung khiến anh hai chóng mặt đành phải đưa nhóc về nhà. Anh hai không tài nào giữ được nhóc ngồi yên lấy một phút. Sợ có chuyện chẳng lành, anh cương quyết bắt nhóc về nhà dù nhóc vẫn còn rất mải mê với trò hiệp sĩ.

Cửa vừa mở, nhóc đã hét toáng lên gọi mẹ nhưng thấy không ai đáp lại. Nhóc vào phòng ngủ, vào bếp, vào nhà tắm... tìm mẹ trong tư thế rất ưu tiên trọng của một hiệp sĩ. Nhóc chạy xộc vào phòng khách hốt hoảng nói với anh hai:

- Anh, em không thấy mẹ đâu cả! Chắc chắn là người ngoài hành tinh bắt mẹ rồi.

Anh hai ngáp dài, không thèm quan tâm. Cũng may là lúc đó mẹ vừa đi chợ về. Nghe tiếng mở cửa, nhóc đã vội vã chạy ra hỏi dồn dập:

- Mẹ, mẹ không sao chứ? Mẹ có gặp người ngoài hành tinh không?

- Ừ, mẹ không sao cả. Chè cho con nè.

Dù rất khoái bịch chè trên tay mẹ nhưng nhóc vẫn nhìn mẹ đầy nghi ngờ rồi đột ngột háng giọng:

- Có phải là mẹ thật không đấy?

- Ừ, là mẹ mà.

- Vậy hãy trả lời tôi, hình dạng thật sự của tôi là gì?

- Là rô-bốt, đúng không nào?

Đến lúc này nhóc mới chịu yên vì mẹ đã trả lời đúng. Anh hai trông thấy ngao ngán gất:

- Đạo gần đây sao em cứ hỏi mẹ có phải là thật không, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

- Vì rất có thể mẹ là người ngoài hành tinh giả dạng nên em kiểm tra cho chắc.

- Hừm... Lắm chuyện! Nhưng anh nói nè, người ngoài hành tinh không chỉ có thể giả dạng thành mẹ không đâu. Mà...

Đột nhiên anh hai dừng lại một hồi rồi bật cười hăng hắc. Mặt mày anh hai xụ xọ trông đáng sợ đến rợn người. Nhóc nhìn thấy, hét lên một tiếng và bỏ chạy một mạch ra khỏi nhà. Mẹ chỉ kịp quay sang mắng anh hai tội dọa nhóc và đuổi theo. Nhóc chạy đến nhà Tèo. Tèo đang ngồi trên một chiếc ghế cao xem ti vi. Thấy bóng Tèo, nhóc vừa thở hỗn hển vừa gọi giật ngược Tèo. Chìa đầu qua ô cửa sổ, nhóc hét:

- Tèo! Chạy... chạy trốn đi... Tèo ơi, anh tớ... là người... ngoài hành tinh...

Khi dứt câu, còn chưa kịp định thần thì nhóc thấy tay chân, mặt mũi Tèo lấm lem những đốm lấm chấm màu thuốc tím do xúc trái rạ, không còn nhìn rõ đó là Tèo nữa. Hình dạng ấy khiến nhóc một phen thất kinh, ú ớ và tiếp tục ngoảnh đầu bỏ chạy thực mạng. Nhóc cứ cắm đầu cắm cổ chạy, lòng vô cùng hoảng loạn. Nhóc lướt qua hết người này đến người khác, ánh mắt lấm lét sợ sệt. Chẳng biết trốn đi đâu ngoài cái công viên gần nhà, nhóc đành lững thững đi vào đó khi đã thấm mệt.

Mẹ bắt gặp nhóc ngồi khóc ở dưới cây cầu tụt trẻ em trong công viên. Mẹ lại gần an ủi thì nhóc vùng vẫy:

- Tôi không tin ai hết!

- Sao vậy rô-bốt, khóc lóc thế làm sao bảo vệ trái đất được chứ?

Nhờ câu nói của mẹ, nhóc chợt nhớ ra mình còn có sứ mệnh hết sức thiêng liêng là bảo vệ trái đất. Thế mà chỉ vì một phút run sợ, nhóc đã quên bém đi điều đó. Mẹ nhẹ nhàng lấy trong túi ra chiếc khăn quen thuộc. Nhóc vừa nhìn thấy, mặt mày đã trở nên hớn hờ hơn. Mẹ choàng “khăn choàng hiệp sĩ” cho nhóc và nói:

- Vì ai cũng có thể là người ngoài hành tinh nên con phải nhớ kiểm tra từng người như là kiểm tra với mẹ đấy.

Nhóc ngưng khóc và bật cười đắc ý trước câu nói của mẹ.

- Mẹ thông minh ghê! Sao mẹ lại thông minh được vậy chứ?

Mẹ mỉm cười:

- Vì mẹ là mẹ của rô-bốt mà! Hai mẹ con rô-bốt ta cùng về nhà ăn cơm nhé?

- Dạ, đúng rồi. Con ăn cho khỏe còn phải bảo vệ hòa bình trái đất nữa.

Về đến nhà, nhóc thấy anh hai đang ngồi trước cửa đợi. Ngay lập tức, nhóc lùi lại, hát “khăn choàng hiệp sĩ” và lớn giọng quát:

- Tên người ngoài hành tinh kia, mau rời khỏi đây!
Không được làm hại người trái đất!

Anh hai vội đứng dậy, mỉm cười. Nụ cười của anh hai sao mà hiền hòa và đáng yêu quá.

- Rô-bốt ơi, tên người ngoài hành tinh bị anh hai đánh đuổi đi rồi. Anh là anh hai nè.

- Người nói thật chứ?

Anh hai gật đầu chắc nịch:

- Nhân dạng thật sự của em là rô-bốt đúng không?

Nhóc reo lên:

- A! Đúng rồi!

- Ủ, anh nói mà...

Mẹ bước đến nắm tay hai anh em, giục:

- Thôi, vào nhà ăn cơm. No rồi mới có sức mà chiến đấu chứ.

Mẹ đúng là cũng mắc mệt với hai anh em mà. Phải chi mẹ là rô-bốt thật thì hay biết mấy!

Kể đánh cắp ngày ba một

Ngày ba một... đó là hôm ai cũng háo hức chờ đợi vì chỉ cần qua hôm ấy, mọi người sẽ được chào đón một năm mới tràn trề sức sống. Nhưng khi vạn vật lần giở xé lịch thì ai cũng bất ngờ. Tờ lịch ngày ba một tháng Mười Hai đã biến mất. Thay vào đó là những ngày ba mươi được lặp lại một cách chán ngắt. Vạn vật nháo nhào. Ai nấy đều hoang mang không biết chuyện gì xảy ra. Nếu không có ngày ba mươi một thì làm sao để kết thúc một năm? Nếu không có ngày ba một, một năm mới cũng chẳng thể bắt đầu. Vạn vật bèn gọi nhau mở một cuộc họp khẩn cấp để tìm hiểu nguyên do, nếu không cả thế giới sẽ chẳng thể đón năm mới như dự định.

Chúa tể vạn vật cho đòi lão Thời Gian đến hỏi chuyện.

- Người cai quản giờ giấc kiểu gì mà ngày ba một trốn đi đâu mất? Nếu thế làm sao có ngày mừng một để còn khởi động một năm mới chứ?